

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΜΜΕΝΗΣ ΓΗΣ (Ιούλιος 2007)

Συγγραφέας: ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ

1. Όλοι οι πολίτες ξέρουν ότι δεν υπάρχει πολιτική ούτε περιβάλλοντος ούτε χωροταξίας. Και για να είμαστε σαφείς: πολιτική περιβάλλοντος και χωροταξίας σημαίνει πρώτα από όλα πολιτικό σχεδιασμό, πολιτικό πρόγραμμα και πολιτικό καθορισμό δημόσιων δαπανών για την προστασία και την ανάπτυξη του φυσικού περιβάλλοντος, καθώς και χωροταξική ρύθμιση της ανθρώπινης διαβίωσης σ' αυτό.

Η χώρα μας είναι ίσως η τελευταία χώρα στην προηγμένη Ευρώπη και μία από τις τελευταίες χώρες στον ευρύτερο ευρωπαϊκό χώρο ως προς τη χρήση της επιστημονικής γνώσης στον πολιτικό προγραμματισμό, τόσο τον κυβερνητικό όσο και τον κομματικό. Η πολιτική εγκατάλειψη της έρευνας και της επιστημονικής γνώσης είναι τόση που έχει ξεπεράσει την πολιτική αβελτηρία και έχει πια εμφανή σημάδια περιφρόνησης και έχθρας απέναντι στο πρώτο αυτό αγαθό της ανάπτυξης. Τις ημέρες που καιγόταν η ζωή μας από τις φωτιές ακούγαμε τη βαριά καταγγελία επιστημόνων ότι -παρά την κρατική εγκατάλειψη της έρευνας- και γνώση και προγράμματα πρόληψης και προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος παράγονται με τη φιλότιμη προσπάθεια των επιστημόνων μας και υπάρχουν διαθέσιμα στα πανεπιστήμιά μας. Οι κυβερνήσεις όμως δεν τα εφαρμόζουν -ούτε ρωτάνε, αν υπάρχουν!

2. Υπάρχει στρεβλή πολιτική συνείδηση: τα ΜΜΕ, που με τόση δύναμη επιβολής διαμορφώνουν την κοινή γνώμη και τελικά την πολιτική συνείδηση πολιτών και πολιτικών, αντί να επισημαίνουν την παραβίαση των αρχών της δημοκρατίας και να ασκούν εποικοδομητική κριτική για έλλειψη σχεδιασμού, στρατηγικής, πολιτικής πρόληψης και προοπτικής, ασκούν μια βάρβαρη προσωποποιημένη κριτική αγοράς που αναπόφευκτα καταντά ηθικώς αγοραία. Η κάθε αντιπολίτευση ακολουθεί τον ίδιο δρόμο κριτικής, γιατί πιστεύει -ίσως έχει δίκιο- πως αυτός ο δρόμος οδηγεί στην εξουσία. Η εποικοδομητική αντιπολίτευση είναι άγνωστη στη χώρα μας.

Με αυτά τα δεδομένα στρεβλής ενημέρωσης και πολιτικού λόγου είναι φυσικό να διαπλάσσεται μια στρεβλή πολιτική συνείδηση, η οποία είναι προσανατολισμένη από την ηδονή του αγοραίου πολιτικού λόγου κριτικής στην «αλήθεια» του πολιτικού

σοφιστικού ψεύδους. Με αυτόν τον τρόπο ο λαός (του οποίου ο ύψιστος συνταγματικός τίτλος «πηγή όλων των εξουσιών» έχει καταντήσει, δυστυχώς, εικονικός και ψευδεπίγραφος) έχει χάσει τον ορίζοντα του αξιόπιστου πολιτικού σχεδιασμού και προγραμματισμού, τον ορίζοντα της αξιόπιστης πολιτικής. Έτσι νοθεύεται η δημοκρατία.

3. Κάθε φορά αποδεικνύεται η άναρχη και ατελής οργάνωση των μηχανισμών καταστολής του κακού, είτε αυτό είναι φωτιά είτε θεομηνία είτε έγκλημα. Σε όλες τις περιπτώσεις είναι τραγική η έλλειψη σχεδιασμού, η άναρχη και δαιδαλώδης διοικητική οργάνωση και το πολυκέφαλο χάος της συγκεκριμένης δράσης των μηχανισμών καταστολής. Φάνηκε για μία ακόμη φορά στις τελευταίες καταστροφές φωτιάς. Κανένας Έλληνας πολίτης -πιστεύω και κανένας πολιτικός, Υπουργός ή μη- δεν έχει καταλάβει ως σήμερα ποια αρχή είναι η κυρίως υπεύθυνη για την προστασία του δασικού περιβάλλοντος: το ψευδεπίγραφο ΥΠΕΧΩΔΕ, όπου κατά παράβαση κάθε αρχής διοικητικής οργάνωσης συγκατοικεί το φυσικό περιβάλλον με τον προαιώνιο εχθρό του, τα δημόσια έργα -ο λύκος με το αρνάκι; Μήπως το Υπουργείο Γεωργίας (σήμερα Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων), όπου «η εν πολλαίς αμαρτίαις (αποχαρκτηρισμών, χαρτών κ.λπ.) περιπεσούσα» Γενική Διεύθυνση Δασών συγκατοικεί επίσης με αντιπάλους; Ή μήπως, τέλος, το από χρόνια αμυνόμενο και ενίοτε τρεπόμενον εις φυγήν απέναντι στο έγκλημα (όρα «κουκουλοφόρους») Υπουργείο Δημόσιας Τάξης, όπου στεγάζεται το πράγματι ηρωικό αλλά με πενιχρότητα μέσα Πυροσβεστικό Σώμα; Όπως έχουν δείξει τα πράγματα, ασφαλώς απαιτείται άμεσα ένας νέος σχεδιασμός και μια νέα οργάνωση των μηχανισμών καταστολής.

Και για να κλείσουμε με το «μάτωμα της καρδιάς» και το «πένθος» που εξέφρασε για ολόκληρο τον ελληνικό λαό ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας: η τελευταία σκληρή εμπειρία καμένης γης απαιτεί, εν όψει και της λαϊκής ετυμηγορίας που είναι πια κοντά, τη σωστή λειτουργία της δημοκρατίας σε όλα τα επίπεδα. Έπειτα από κάθε καταστροφή φωτιάς η κυβέρνηση συνήθως διαβεβαιώνει ότι η καμένη γη κηρύσσεται αναδασωτέα. Πρέπει πάνω σ' αυτό να γνωρίζουν όλοι οι πολίτες το εξής: η κήρυξη αναδασωτέας μιας έκτασης που καίγεται ή αποψιλώνεται δεν αποτελεί πολιτική επιλογή αλλά ρητή επιταγή του Συντάγματος από το 1975. Ωστόσο αυτό ποτέ δεν βοήθησε. Όχι μόνο γιατί ποτέ δεν αναδασώθηκε το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος των καμένων εκτάσεων αλλά κυρίως γιατί πάντοτε βρέθηκαν τρόποι μετατροπής των

Νόμος και Φύση

Αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία για το περιβάλλον και την αειφόρο ανάπτυξη
<https://nomosphysics.org.gr>

καμένων δασών σε οικόπεδα. Οι εμπρηστές και οι οικοπεδοφάγοι ξέρουν.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» στις 15 Ιουλίου 2007, σ. Α24.